

ע"פ 1555/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1555/13

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
16.1.2013 בתפ"ח 19828-08-12, שניתן על ידי סגן
הנשיאה י' אלרון והשופטים ע' גרשון ו-א' אליקים

תאריכי הישיבות: א' באדר ב' (3.3.2014)
התשע"ד"ט באייר (19.5.2014)
התשע"ד

בשם המערער: עו"ד מוחמד מסארווה

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן ועו"ד עידית פרג'ון

עמוד 1

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. מה צריך להיות עונשו של אדם התוקף נערה צעירה, עוברת אורח תמה, שנקרית בדרכו, ומהי המידה בה ראוי להתחשב בנסיבותיו האישיות בנסיבות העניין? בתמצית, זוהי השאלה שבה התבקשנו להכריע.

עיקרי התשתית העובדתית ופסק דינו של בית המשפט קמא

2. המערער, יליד 1989, שהה בישראל ללא רישיון לעבודת קבע, לאחר שנכנס אליה לפני התרחשות האירועים שעליהם נסב כתב האישום, והחל לעבוד למחייתו כרועה בקר. ביום 16.8.2012, בעודו נמצא בשדה עם מרעהו, עברה לידו נערה צעירה, בת 16, שנסעה על אופניה (להלן: המתלוננת). לאחר שעצרה לשאול אותו אם היא יכולה לנסוע במקום עם אופניה, הוא תקף אותה, גרר אותה לצד הדרך, וחרף תחנוניה וצעקותיה, החל לבצע בה מעשים מיניים, תוך שימוש בכוח ובאלימות. המערער הפשיט בכוח את המתלוננת מבגדיה ונגע בגופה, החדיר את אצבעו לאיבר מינה, ואף ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה תוך שהוא מסב לה כאבים. לאחר שסיים את מעשיו, אפשר לה לברוח מן המקום. המתלוננת נמלטה מן המקום והזעיקה עזרה, ובהמשך לכך המערער אותה, נעצר והועמד לדין.

3. נגד המערער הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בחיפה. בהמשך, הוגש נגדו כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, שייחס לו את העבירות הבאות: אינוס קטינה תוך גרימת חבלה גופנית (לפי סעיף 345(ב)(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)); ניסיון לאינוס קטינה תוך גרימת חבלה גופנית (לפי סעיף 345(ב)(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין); מעשה מגונה בקטינה תוך גרימת חבלה גופנית (לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(ב)(3) ו-345(א)(1) לחוק זה); וכניסה ושהיה בישראל בניגוד לחוק (לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952).

4. המערער הודה בכתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו ביום 14.11.2012 (תפ"ח 19828-08-12, סגן הנשיאה י' אלרון והשופטים ע' גרשון ו-א' אליקים).

5. בהמשך לכך, ביום 16.1.2013 גזר בית המשפט המחוזי את דינו. בית המשפט המחוזי התייחס לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער. שירות המבחן עמד על כך שהוא לא שיתף פעולה עם הבוחנת ולא הבין את הפסול במעשיו, וכן העריך כי נשקפת ממנו מסוכנות מינית גבוהה לטווח הארוך. כמו כן, התייחס בית המשפט המחוזי לחומרת המעשים שבהם הורשע המערער ולנסיבות ביצועם – עבירות מין שנעשו בקטינה תוך הפעלת אלימות רבה כנגדה. בהתחשב בכך, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה הראוי הוא בין 8 ל-14 שנות מאסר בפועל. לאחר שהביא בחשבון את הודייתו של המערער ואת נסיבותיו האישיות הקשות (הן נסיבותיו המשפחתיות והן הקושי הכרוך בריצוי עונש מאסר כזר בישראל) גזר בית המשפט המחוזי על המערער 12 שנות מאסר, מתוכן 10 שנות מאסר בפועל (שירוצו מיום מעצרו ביום 16.8.2012) והיתרה על תנאי (כשהתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע במשך 3 שנים), וכן 6 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שלא יעבור עבירה של כניסה ושהייה בישראל בניגוד לחוק במשך 3 שנים).

הערעור

6. הערעור שבפנינו מכון כנגד גזר הדין שהושת על המערער. המערער טוען כי קיימות נסיבות רבות לקולא שאפפו את המעשה (ובכלל זה: העדר תכנון מוקדם, אי-גרימת נזק פיזי המצריך אשפוז ומשכו הקצר של האירוע). על כן, המערער סבור שמתחם הענישה הראוי בעניינו נע בין 3 ל-8 שנות מאסר. המערער מוסיף ועומד על כך שלקביעת מתחם הענישה בעניינו חשיבות יתרה בשל כך שסטייה לקולא מחוץ למתחם הענישה תיתכן רק בשל "שיקולי שיקום", שאינם רלוונטיים, ככלל, בעניינם של שוהים בלתי חוקיים.
7. לטענת המערער, יש להקל עמו בהתחשב במכלול נסיבותיו האישיות הלא קלות. בהקשר זה, המערער מתייחס לכך שהינו בחור צעיר, חולה במחלת האפילפסיה, שגדל בתנאים קשים, לא זכה להשכלה, וכעת מרצה עונש מאסר במדינה זרה, ללא ביקורים, כשמשפחתו מתנכרת אליו בשל המעשים המיוחסים לו. המערער ציין כי הוא הודה במעשיו בהזדמנות הראשונה וכן שב והביע חרטה עליהם. בנוסף, עומד המערער על כך שאין בעניינו חשש ממשי לכך שישכן את הציבור שכן הוא אמור להיות מגורש מן הארץ בתום ריצוי מאסרו.
8. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. בעיקרו של דבר, הצביעה באת-כוח המשיבה על חומרת מעשיו של המערער, שהותירו במתלוננת צלקות בל-יימחו. כפי שעולה מתסקיר הקורבן שנערך לה, המערערת נושאת את כאבו של אותו יום ואיבדה את שמחת החיים. על כך מעיד גם מכתבה הכואב של אמה, אשר מתארת בו את סבלה של בתה, שהפכה להיות מוכת פחד. ההורים אף בחרו שלא לשתף את המתלוננת בעובדת הגשתו של ערעור זה על מנת למנוע ממנה כאב נוסף.
- דיון והכרעה
9. לאחר ששקלנו את הדברים אנו סבורים שדין הערעור להידחות.
10. עבירות המין, ובראשן עבירת האינוס, הן עבירות קשות ואכזריות הפוגעות הן בגופם והן בנפשם של קורבנותיהן ומותירות בהם צלקות. בהתאם לכך, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס אליהן היא מחמירה, ולא כל שכן כאשר מדובר בפגיעה בקטינים (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 92 (13.1.2014); ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 26 (10.2.2014); ע"פ 9613/11 טפגאי נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (31.10.2013)). זו אמורה להיות נקודת המוצא לגזירת הדין גם בעניינו של המערער, שביצע מספר עבירות מין קשות במתלוננת רכה בשנים שנקרתה בדרכו, תוך שימוש באלימות ומבלי שהשית לב לזעקותיה ותחנוניה. יש לציין כי העונש המירבי הקבוע בצידן של העבירות שבהן הורשע המערער (בנסיבות ביצוען) עומד על 20 שנות מאסר.
11. אכן, חייו של המערער היו רצופי מהמורות ואף הנסיבות של ריצוי עונשו אינן קלות מבחינתו. אולם, העבירות שביצע כבדות מנשוא, וכך גם סבלה של המתלוננת, שבפניה עוד עומדת כברת דרך לקראת שיקום. בנוסף, אין להתעלם מתסקיר המבחן שהוגש בעניינו של המערער, שהדגיש את מסוכנותו, מחד גיסא, ואת נסיונותיו להציג את עצמו כקורבן חלש תוך שימוש במניפולציות, מאידך גיסא.

12. על כן, אין לומר שבנסיבות העניין עונשו של המערער הוא כבד יתר על המידה, ולא כל שכן שהוא חורג מרמת הענישה המקובלת.

13. דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"א בסיון התשע"ד (9.6.2014).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט
